

579

Ἀφιέρωση

φ. 307^v

/ Φ 332. Ἐβγαλμένη ἀπὸ τὸν παπᾶ Γεώργιο τὸν ἐγγονα τοῦ α[].

/ + Εἰς δόξαν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ ἡμῶν ἀμήν. 1685/ Δικεβρίου 6/ εἰς τὸν ναὸν τῆς κερίας [] / τῆς Θεοσκεπάστης παρόντος κάμοῦ τοῦ ὑπογράφοντος νοταρίου παρὼν καὶ ἡ ἀρχόντισσα / κερία Φλουρέντζα θυγάτηρ τοῦ ποτὲ μακαρίτην Περάτζην Σπανόπουλου λέγοντας ἡ α[ὐ] / τὴν ἀρχόντισσαν κερία Φλουρέντζαν πῶς τὰ χωράφια ὅπου ἔχειν ἀπὸ γονικὰν τῆς [] / τὸ μέρος καὶ τοποθεσία τοῦ Ἀγίου Στεφάνου ποὺ πάγειν τ' Ἀγγίτια τὰ σύνμπλια τοῦ χωρ[α] / φιοῦ τοῦ Ἀγίου Στεφάνου καὶ σύνμπλια τῶν χωραφιῶ τοῦ ποτὲ Μπούλα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ / σύνμπλια τῆς Ἀλυσιδερῆς καὶ τοῦ χωραφίου τῆς Μαργαρίτας Χαμποπούλας καὶ Κουμού / νας Στράτας ἀπὸ τὴν κάτω μεριὰ νὰ πᾶσιν ἕως ἀπάνων στὸν τράφον τοῦ Νικόλα τοῦ Γιαννᾶ / τὰ ὅποια χωράφια καθὼς εὐρίσκονται ὅλα ἀπάνων κάτω μετ' ὅλων τὸς δικαιώματαν / καὶ μετ' ὅσων τὸς ποσσέσια ἀπὸ τὴν σὴνμερον ἡ αὐτὴν ἄνων εἰρημένη ἀρχόντισσαν κερία Φλου / ρέντζα τὰ δίνειν καὶ παραδίνει ταν καὶ προσηλώνει ταν καὶ ἀφιερώνει ταν εἰς τὸν θεῖον ναὸν / τὸν ἄνωθεν τῆς κυρίας Θεοσκεπάστης νὰ εἶναι ἐδικὰν τῆς νὰ τὰ ἔχῃν καὶ νὰ τὰ ἐξουσιάζῃν / ὁ ἱερέας τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ ναοῦ νὰ τὰ ἔχουν ἀενάως καὶ νὰ εἶναι πάντα εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν ἅ / νέκσπασταν αἰῶνος αἰώνων καὶ νὰ μὴν ἡμποροῦ πώποτεν οἱ νοικοκυροῖν τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου μήτε / νὰ τὰ πουλήσουν μήτε νὰ τὰ χαρίσουν μήτε νὰ τὰ πουρκίσουν εἰς ἄλλον πρόσωπον πάρεξ νὰ στέκου / εἰς τὸν αὐτὸν θεῖον ναὸν μετ' τὴν κοντετζιὸν ἐτούτην ὅτιν νὰ γράψου τὴν αὐτὴν ἀρχόντισσαν / Φλουρέντζαν εἰς τὴν Ἀγία Πρόθεσιν καὶ τὸν μπατέραν τῆς Περάτζην καὶ τὴν μητέραν τῆς Μα / ρούλα καὶ τὴν θεῖαν τῆς τὴν Κατερίνα νὰ μνημονεύγουνται ἀενάως ξεκαθαρινώντας καὶ τοῦ / τὴν τὴν κοντετζιὸν ποὺ κάνειν τὴν σὴνμερον μετ' τὸν εὐλαβέστατον παπᾶ κύρ Γεώργιον Μελισσουργὸν ὡς νοικοκύρης ὅπου φαίνεται διὰ τὸ παρὸν τοῦ εἰρημένου μοναστηρίου ὅτι πῶς τοῦ τὰ πα / ραδώνει ἀπὸ τὴν σὴνμερον εἰς τὰς χεῖρας του νὰ εἶναι νοικοκύρης νὰ βάζῃν καὶ νὰ βγάζῃν κουν / τουβερνάρην ὅποιο ἤθελε τοῦ φανεῖ καὶ νὰ εἶναι κρατημένος νὰ δώνη τίς ἐμισσοὺς σπρόρους τῶν / αὐτῶν χωραφιῶν καὶ τοὺς ἄλλους ἐμισσοὺς ὁ κουντουβερνάρης καὶ ὅ,τι νιτράδα ἤθελε ξάπε / στείλει ἡ χάρη τῆς νὰ παίρῃ τὴν ἐμισθὴν ὁ κουντουβερνάρης καὶ τὴν ἄλλη ἐμισθὴν νὰ τὴν μοιρά / ζουν ἡ ἄνωθεν ἀρχόντισσαν καὶ ὁ ἀφέντης ὁ παπᾶς καὶ οἱ μεταγενέστεροι τοῦ μοναστηρίου καὶ / νὰ τῆς

παίρνου θέλημα στὸ θέρος καὶ εἰς τὸ ἀλῶνι νὰ πέμπη νὰ παίρνην τὴν μπάρτην τζην
καὶ νὰ / βγαίνει καὶ τὸ ἀφεντικὸν βαρίζειν ἀπὸ τὴν μέσσην καὶ ἀποθανώντας τῆς νὰ
εἶναι τὰ αὐτὰν πράματα / ἐλεύθεραν εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν λέγοντας καὶ τοῦτον ὅτιν
εἰσὲ καὶρὸν ὅπου νὰ μὴν ἐθέλασιν κά / μει ὡς ἄνωθεν γράφομε νὰ τῆς δώνου τὸ
δίκαιόν τῆς νὰ ἔχην ἐξουσία νὰ κάνη πάλι τὰ πρά / ματὰν τῆς ἕως θέλει καὶ βούλεταιν.
Εἰ δὲ καὶ γίνεται ὡς ἄνωθεν γράφομε νὰ εἶναι καὶ νὰ τελειώνεται / ὡς ἄνωθεν καὶ
τὰ ἐξῆς καὶ ἀπὸ κανεῖν νὰ μὴν εἶναι κανέναν ἐμπόδιο μήτε σκαντάλισιν ἃ / λλά νὰ
εἶναι στέρεο βέβαιον καὶ ἀσκαντάλιστον τὸ παρὸν ψυχικὸν καὶ τὰ ἐξῆς. Ὅθεν εἰς
βεβαίω / σιν καὶ στερέωσιν τοῦ παρόντος ψυχικοῦ βάνου καὶ ἀξιοπίστους μαρτύρους
οἱ ὅποιοι γράφουν ὑπὸ χειρὸς τος.

/ — ἐγὼ Χρυσῆς Μπαρότζης μαρτυρῶ τὸ ἄνωθε.

/ — Ἀντώνης Σουμμαρίπας μάρτυρας

/ — Ἀντώνης Μαρτζέλος μάρτυρας

/ — Ἰωάννης Μηνιάτης νοτάριος ἔγραψα.

580

Μαρτυρία

φ. 308^Γ

/ Φ 332

/ 1685/ Δικεβρίου 10/ ἐνεφανίστην εἰς τὴν μπαρρησία κάμου τοῦ ὑπογρά-
φον / τος νοταρίου ὁ εὐλαβέστατος παπᾶ κὺρ Στεφανῆς Μελισσουργὸς ἀπὸ ζήντην / -
σιν τῆς κερά Γλέντας γυνῆς τοῦ ποτὲ Ἰωάννη Ἀντρόνικου λέγοντας ὁ εἶρη / μένος
παπᾶ κὺρ Στεφανῆς πὼς ὁ μισὲρ Κωνσταντῆς Μπάφος / [καὶ] ἡ γυνή του / τοῦ ἔδω-
σεν στὶς / 30/ τοῦ Νοεβρίου ἓνα δακτυλίδιν νὰ τὸ δώσῃν τῆς ἄνωθεν κερά Γλέτας /
καὶ νὰ τοῦ στρέψῃν τὸ ἐδικόν του τὰ ὅποια δακτυλίδια ἦτανε ἀρρεβώ / νας τῶν
μπαϊδιῶν τῆς κερά Γλέντας καὶ τοῦ τοῦ μισὲρ Κωνσταντῆν καθὼς εἶχασιν / τὴν
συνφωνία ἀνάμεσόν τος καὶ οὕτως τὸ ἐκράτησεν ἡ αὐτὴν κερά / Γλέντα τὸ ἐκεῖνον
δακτυλίδιν καὶ ἤδωκεν τοῦ ἰδίου παπᾶ τὸ δακτυλίδι / τοῦ μισὲρ Κωνσταντῆ καὶ
ἐπῆγεν τοῦ τον. Ἀκόμα λέγειν ὁ ἄνωθεν ἀφέντης παπᾶς / πὼς ὁψὲς ὅπου εἶχεν ὁ
μήνας 9/ ἐπῆγεν καὶ ἔπε τοῦ ἄνωθεν μισὲρ Κωνσταντῆ / ὅπου ἦτον εἰς τὸ ἀργαστήρι
ὅπου πουλεῖ καὶ ἦτανε λέγειν καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι / ἐκεῖ μισὲρ Κωνσταντῆ ὁ καντζηλ-
λέρης μου εἶπενε πὼς ἡ κερά Γλέντα τοῦ εἶ / πε νὰ μοῦ πῇ νὰ πάγων νὰ βάλων
τὴν μαρτυρία μου εἰς τὴν καντηλλαρί / α πὼς τζή στρεψες τὸν ἀρραβώνα ἔντα λὲς